

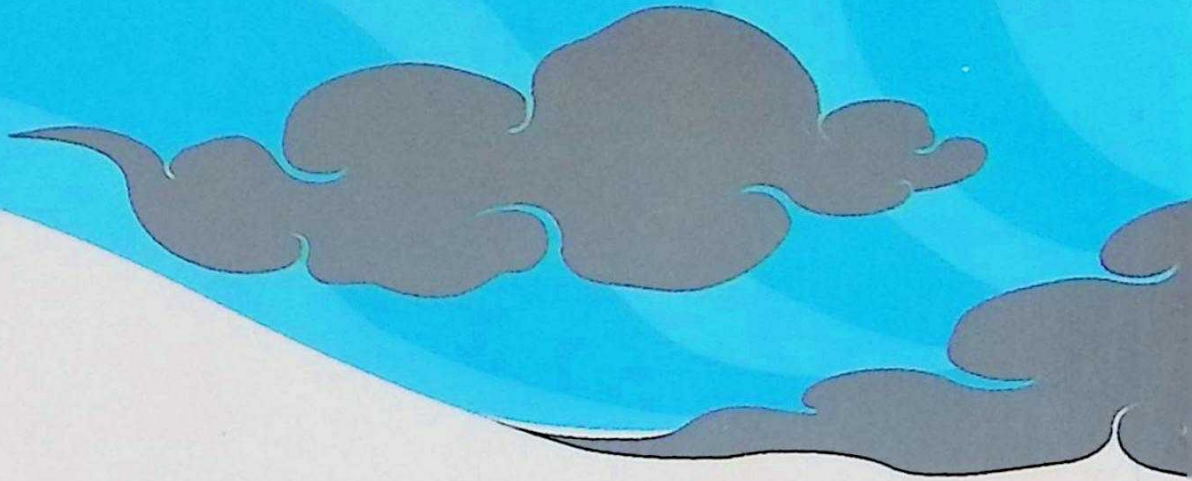

လူငယ်တွေပဲ ဖတ်ဖတ်...
လူကြီးတွေပဲ ဖတ်ဖတ်...
နည်းနည်းဖတ်ပြီး များများတွေးဖို့...

ဦးဘုန်း(ဓာတု)

အ ဝ ဖ ဝ အိ ဝ

တတိယအကြိမ်

ဦးဘုန်း(ဓာတု) အေ ဝေ အိမ်

ခြားနားနေတဲ့ အယူအဆဟာ
ဖိနှပ်တစ်ရန်လိုပဲ
အပြန်အလှန်တန်ဖိုးကို ဖြစ်စေနိုင်တယ်။
ငါ့အမြင်နဲ့ မတူတိုင်း မှားတယ်လို့လည်း
ပြောလို့မရပါဘူး။
သူ့အမြင်နဲ့ ခြားနားနေတိုင်းလည်း
ကိုယ့်အမြင်ကို ဖျက်ဆီးမပစ်သင့်ဘူး။

လင်းလွန်းခင်စာပေ

တိုက်-10/D၊ ပထမထပ်(လယ်)

လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၂၅၄ ၅၅၀၈၆၃၊ ၀၉ ၄၂၀ ၁၄၅၂၃၁

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
အုပ်ရှေ
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်ဝင်းစိန်၊ လင်းလွန်းခင်စာပေတိုက် (၀၃၃၂၇)
တိုက်(၁၀/D)၊ ပ-ထပ်(လယ်)၊ လိပ်ကန်ပန်းခြံဈေး၊
လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်မျိုးမျိုးသန့် (မျိုးမျိုးပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (၀၁၅၃၃)
အမှတ်(၁၁)၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း

ဗဂျီလင်းဝဏ္ဏ

အတွင်းသရုပ်ဖော်

ဝင်းကို

ကွန်ပျူတာ

ကြယ်စင်သစ်

မျက်နှာပုံပလင်

Eagle

တန်ဖိုး

၇၅၀၀ ကျပ်

၈၀၈.၈၄

ဦးဘုန်း(ဓာတု)

အဖေအိမ်

/ဦးဘုန်း(ဓာတု)

- ရန်ကုန်၊ လင်းလွန်းခင်စာပေတိုက်၊ ၂၀၂၅။

စာ-၁၅၃၊ ၂၁ စင်တီ။

(၁) အဖေအိမ်

မာတိကာ

- ဖေမြင့်၏ အမှာ
- စာရေးသူ၏ အမှာစကား

၁။	စောင်ကလေးတစ်ထည်	၁
၂။	ကယ်တင်ရှင်	၉
၃။	မီးလွတ်စာ	၁၇
၄။	ထိ	၂၅
၅။	အင်္ကျီဖြူဖြူ	၃၃
၆။	ဖိနပ်တစ်ရန်	၄၁
၇။	ပုရွက်ဆိတ်	၄၉
၈။	မုဒိတာ လက်ပဝါးများ	၅၇
၉။	ဆိတ်နှစ်ကောင်	၆၃
၁၀။	ကြယ်	၆၉
၁၁။	ရင်တွင်းသယံဇာတ	၇၅
၁၂။	ငယ်ချစ်ဦး	၈၃
၁၃။	စံတိုင်လ်... စတား	၉၁
၁၄။	ပေတလူ	၉၉
၁၅။	စာသင်ကျောင်းထဲက...	၁၀၇
၁၆။	လှေ	၁၁၅
၁၇။	သူငယ်ပြန်သူ	၁၂၃
၁၈။	တော်မှ... တော်	၁၃၁
၁၉။	ငရုတ်သီး	၁၃၇
၂၀။	အဖေအိမ်	၁၄၃

ဖေမြင့်၏ အမှာ

ဦးဘုန်း (ဓာတု)မန္တလေး၏ စာအုပ်များကို စာအုပ်ဆိုင်များမှာ မြင်ဖူး
တွေ့ဖူး လှန်လှောဖူးသည်။ သို့သော် သေသေချာချာ မဖတ်ဖူးခဲ့။ အတွေးရသ
စာတွေ စူးစူးစိုက်စိုက် ရေးနေသူတစ်ဦးပဲဟူ၍သာ သူ့ကို မှတ်သားမိခဲ့သည်။

တစ်လောကတော့ မန္တလေးမှ ကိုဇော်ခိုင်ဦး ရောက်လာကာ ဆရာဦးဘုန်းက
သူ့စာအုပ်အတွက် အမှာစာ ရေးပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံကြောင်း ပြောဆိုကာ ယခင်
ထွက်ပြီး စာအုပ်များနှင့် ယခု 'အဖေအိမ်' စာမူ မိတ္တူကို ပေးပါသည်။

ဖတ်ကြည့်သည့်အခါမှာတော့...

'အတွေးလက်ဆောင်' စာတန်းထိုးထားသည့်အတိုင်း သူ့အတွေးစများကို
ပုံပြင် ဇာတ်လမ်းတိုများ၊ ကိုယ်တွေ့ဘဝပုံရိပ်များနှင့် သပ်ရပ်စွာ ထုပ်ပိုး တင်ဆက်
ပေးထားတာ တွေ့ရသည်။

ဦးဘုန်းက ဘဝပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးရှသောအမြင်နှင့် ကြည့်ကာ အသက်
အရွယ်ရော၊ အတွေ့အကြုံပါ ပြည့်ဝသူတစ်ဦး၏ နှိုင်းချိန် စဉ်းစားစိတ်၊ အသင့်
အတင့် နှလုံးသွင်းစိတ်၊ သတိသံဝေဂယူစိတ်များနှင့် သုံးသပ်ပြီး သင်ခန်းစာတွေ
ထုတ်ယူပြသည်။

စာအုပ်အဖွင့်မှာပါသည့် 'စောင်ကလေးတစ်ထည်' နှင့် နောက်ဆုံးက ဖော်ပြ
ထားသည့် 'အဖေအိမ်' တို့ကို ဖတ်ရှုလျှင် ဘဝနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် ဦးဘုန်း၏
ခံစားမှုနှင့်ယှဉ်သော အမြင်ကို ရိပ်စားမိနိုင်သည်။ 'အင်္ကျီဖြူဖြူ' မှာတော့ ဦးဘုန်း
၏ ရေးသားချက်သည် အခြားစာပုဒ်အချို့မှ ဖြူစင်သော အတွေးအမြင် အမှု
အကျင့်များနှင့် ကွဲလွဲသလို မြင်မိသည်။

ခြံပြောလျှင်မူ သူ၏ အတွေးရသ စာများထဲမှာ အဓိက လွမ်းခြံနေသည်က
 ‘စောင်ကလေး’ ရသစာထဲမှာ သူပြောခဲ့သည့် ‘ကြင်နာခြင်း၊ နွေးထွေးခြင်း၊
 စာနာခြင်း၊ ညှာတာခြင်း၊ နားလည်ခြင်းနှင့် မေတ္တာစိတ်များ ဖြစ်သည်။ အဲဒါ
 တွေဖြင့်သာ လူ့ဘဝသည် ကျေနပ်စရာ ဖြစ်ရသည်ဟု သူခံယူကြောင်း ကျွန်တော်
 ကောက်ချက်ချမိသည်။

ဦးဘုန်း (ဓာတု) မန္တလေး ပေးသည့် အတွေးလက်ဆောင်များထဲမှာ
 စာဖတ်သူအတွက် သဘောကြိုက်ညီစရာ၊ အသိမြင်လင်းကာ နှစ်သက် ကျေနပ်
 မိစရာတွေပါသည်။ သည့်အပြင် စာဖတ်သူတို့ ဆက်လက်စဉ်းစား၊ အတွေး
 ပွားစရာတွေလည်း ပါပါသည်။

ဦးဘုန်းထံမှ ပို၍ ပို၍ ရသမြောက်သော အတွေးအမြင် စူးရှသည့်စာများ
 ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာလိမ့်ဦးမည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

ဖေမြင့်
 ၁၅-၇-၂၀၁၀

စာရေးသူ၏ အမှာစကား

ဒီစာအုပ်သည် (၅)အုပ်မြောက် ဖြစ်ပါသည်။

ဒီနေ့ လူတော်တော်များများသည် စာဖတ်ဖို့ အချိန် မရှိကြပါ။

စာဖတ်ဖို့လည်း အချိန် မပေးနိုင်ကြပါ။

အချိန်ကို ငွေဖြင့် ညီမျှခြင်းချပြီး လောဘနှင့် ရှင်သန်နေကြရသောသူများ ဖြစ်သောကြောင့် စာဖတ်မလား၊ ငွေယူမလား ဆိုလျှင် ငွေကိုသာ ယူကြမည့်သူက များပါသည်။ လူ၏ အသိဉာဏ်သည် လူ၏ဘဝ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငွေသည်သာ လူ၏ဘဝ ဖြစ်သည်ဟုခံယူသော ယနေ့ခေတ် အခြေအနေတွင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ရန် ကြိုးစားရသည်မှာ မလွယ်ပါ။

စိတ်ကောင်းရှိဖို့ စာဖတ်ရပါသည်။

လောကဓံကို ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ စာဖတ်ရပါသည်။

စိတ်ဖိစီးမှု သက်သာဖို့ စာဖတ်ရပါသည်။

ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ဖြစ်လာဖို့ စာဖတ်ရပါသည်။

စာမဖတ်သူသည် စိတ်အာဟာရ ချို့တဲ့သူ ဖြစ်စေနိုင်သည်။

စာမဖတ်သူသည် မျက်လုံးများရှိလျက် ကန်းနေသူသာ ဖြစ်ပါသည်။

စာမဖတ်သူသည် ဦးနှောက်များရှိလျက် အသိဉာဏ်မဲ့နေသူသာ ဖြစ်ပါသည်။

စာမဖတ်သူသည် နှလုံးသားများရှိလျက် ခံစားချက် မဲ့နေသူသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့်...

စာဖတ်စေချင်ပါသည်။ စာဖတ်စေချင်သောကြောင့် ဖတ်နိုင်လောက်သည့် စာလုံး အရေအတွက်၊ ပေးနိုင်လောက်သည့် အချိန်အကန့်အသတ်၊ စိတ်ရှည် နိုင်လောက်သည့် စာမျက်နှာ အနေအထားမျှကိုသာရေးဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပါ သည်။

ယခုစာများသည် မန္တလေးမြို့ထုတ် ဂျာနယ်များ၊ သတင်းစာများတွင် ဖော်ပြ ပြီးသော စာများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်စာများကို ဖတ်ပြီး လူငယ်များက ဒီလို ပြောကြသည်။

“ဆရာရဲ့စာတွေက မတိုမရှည်နဲ့ဆိုတော့ ဖတ်ရတာ မငြီးငွေ့ဘူးဆရာ။ ဖတ်ရတာ အဆင်ပြေတယ်။ ဖတ်ပြီးရင် ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ခံစားရတယ် ဆရာ”

ငယ်သူငယ်ချင်း အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးများက ပြောသည်။

“နင့်စာတွေက ထမင်းချက်ရင်းနဲ့လည်း ဖတ်လို့ရတယ်။ အိမ်မှုကိစ္စ လုပ်ရင်းနဲ့လည်း ဖတ်လို့ရတယ်။ ဒီပုံစံသာ ရေးဟာ။ စာအုပ်ကို ဒီထက်လည်း မထူစေနဲ့။ စာအုပ်ထူထူကြီးဆိုရင် ဖတ်ချင်စိတ်က နည်းသွားတယ်ဟာ။ နင့် စာအုပ်ကို ငါလည်း ဖတ်တယ်။ ငါ့အမျိုးသားလည်း ဖတ်ဖြစ်တယ်။ အိမ်က ကလေးတွေလည်း ဖတ်ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ နင် စာဆက်ရေးပါဟာ”

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကျောင်းဆရာတချို့က ပြောကြသည်။

“မောင်ဘုန်း၊ စာအုပ်ထဲက စာတွေကို စာပြန်လုပ်ထားတဲ့ စာတွေက တော့ ရင်ထဲ မရောက်ဘူးကွ။ မင်းစာတွေက လူတွေထဲက ထွက်လာတဲ့ စာတွေမို့လို့ ဖတ်ရတာ အရသာရှိတယ်။ ဖတ်ပြီး တွေးရတာ ပျော်စရာ ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ စာသင်ခန်းထဲမှာ ကျောင်းသားတွေကိုလည်း ဆုံးမလို့ ရတယ်။ ပြောပြလို့ရတယ်။ လူတွေအတွက် အသုံးကျတယ်ကွ”

ရဟန်းသံဃာတော်များက ဒီလို ဆိုကြပြန်သည်။

“ဒကာကြီးရဲ့ စာတွေက ဘုန်းကြီးတို့ တရားပွဲမှာ ထည့်ပြီး ဟောလို့ ပြောလို့ ရတယ်။ ကြိုက်တယ်။ ကောင်းတယ်။ တရားသဘောတွေ ပြည့်နှက်နေ တယ်။ မလေးပင်ဘူး။ အကိုးအကား မပါတာကိုက သဘောကျစရာ ကောင်း တယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာဖတ်သူများက ကြိုက်နှစ်သက်တယ်လို့ ပြောကြတာ
ကြောင့် ရေးရကျိုးနပ်သည်ဟု ခံစားမိပါသည်။

စာရေးဖော်ရေးဖက်များကလည်း ကျွန်တော်၏စာများကို ဖေဖန်ကြပါသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ စာတွေက ဘယ်အမျိုးအစားထဲကို ထည့်ရမှန်း မသိဘူး။
ရသလည်း ပါတယ်။ အတွေးလည်း ပါတယ်။ အက်ဆေးလိုလို၊ ဝတ္ထုလိုလိုနဲ့
ဆိုတော့ ပြောရခက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အရေးအသား အတွေးတွေဟာ
ရိုးသားတယ်၊ ရဲရင့်တယ်၊ ထိရတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားစာကို လူတွေက
ကြိုက်ကြတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ကြိုက်တယ်။”

လူညံ့မဖြစ်ဖို့ စာဖတ်စေချင်ပါသည်။

လူတော်လူကောင်းဖြစ်ဖို့ စာဖတ်စေချင်ပါသည်။

လောကတိုက်ပွဲ မကျရှုံးဖို့ စာဖတ်စေချင်ပါသည်။

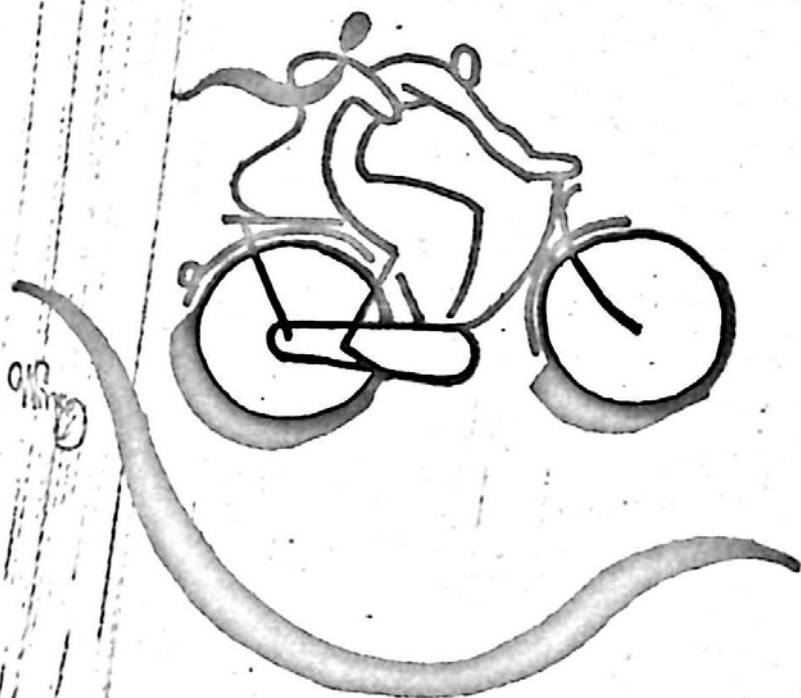
ယခု ‘အဖေအိမ်’ ဟု ဆိုအပ်သော ဤစာအုပ်ကို စာဖတ်သူတို့၏ လက်ဝယ်
သို့ ပို့လွှတ်လိုက်ပါပြီ။

ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒများ ပြည့်ဝကြပါစေ။

ဦးဘုန်း၊ ဓာတု၊
မန္တလေး

စောင့်ကလေးတစ်ထည်

အခုတော့... တစ်ယောက်ကို
 စောင့်တစ်ထည်စီနဲ့
 ဒီဝင်ဘာရဲ့ဆောင်းညများမှာ
 သူနဲ့ကျွန်တော်
 'မိတ်ချင်းဝေး' နေကြတယ်။
 တကယ်တော့...
 မြည့်စုံမှုမှာလည်း
 အထီးကျန်မှုတွေ ရှိနေပါလား။
 အောင်မြင်မှုမှာလည်း
 ကျရှုံးမှုတွေနဲ့ပါလား။
 ပိုင်ဆိုင်မှုမှာလည်း
 လိုအပ်ချက်တွေနဲ့ပါလား။

စောင်ကလေး တစ်ထည်

ဒီနှစ် ဆောင်းတွင်းက တော်တော်အေးတယ်။ မနက် မနက်ဆိုရင် ဆိုင်ကယ် စီးရတာ အရမ်းအေးတာပဲ။ ည (၈)နာရီလောက်ဆိုရင် အအေးဓာတ်က ဝင်လာပြီ။ ညအိပ်ရင်လည်း ထူထူထဲထဲလေးဝတ်ပြီး 'စောင်' သေချာခြုံအိပ်ရတယ်။ အပြင်မှာ လည်း 'နှင်းတွေ' ကျနေတယ်။ တရုတ်အနွေးထည်ထူထူနဲ့ ဘောင်းဘီပွပွကို ဝတ်ပြီး အိပ်ရာ ဝင်ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆောင်းတစ်ည တစ်ရေးနိုးမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နံဘေး အိပ်မောကျနေတဲ့ 'ချစ်ဇနီး' ကို ကြည့်မိတယ်။ သူက တရုတ်စောင်ကြီးကို ခြုံ၊ ခေါင်းစွပ်ဇွေ၊ ခြေ အိတ်တွေနဲ့ အိပ်မောကျနေလိုက်တာ။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်နေလိုက် တာ။ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်း ထူထူထဲထဲ လုံလုံခြုံခြုံနဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးပြီး ဒူးကလေးကိုကွေးလို့ အိပ်နေလိုက်တာများ။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့် စိတ်တွေဟာ ဟိုး... လွန်ခဲ့တဲ့ (၂၀)ကျော်ဆီကို ရောက်သွားမိတယ်။

သူနဲ့ ကျွန်တော် ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၂၆)ရက်နေ့မှာ မင်္ဂလာ ဆောင်ကြတယ်။ နိုဝင်ဘာပြီးတော့ ဒီဇင်ဘာ...။

ဆောင်းညများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ မင်္ဂလာဦး အချိန်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘာကိုမှ မပိုင်ဆိုင်သေးတဲ့ ကာလပါ။ ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်တဲ့

မင်္ဂလာဦးပစ္စည်း များများစားစား မရှိပါ။ ကျွန်းခုတင်လေး တစ်လုံးရယ်၊ ခေါင်းအုံးလေး တစ်ခုရယ်၊ ဘုတလင်စောင်ကလေး တစ်ထည်ရယ်၊ သင်ဖြူ အစုတ်ကလေး တစ်ချပ်ရယ်၊ ပိတ်ခြင်ထောင်ကလေး တစ်လုံးရယ်နဲ့ မင်္ဂလာဦး ကာလတွေကို ရင်ခုန်လှိုက်နှောခဲ့ရတယ်။ သေတ္တာအစုတ်ကလေး တစ်လုံးရယ်၊ ချိန်းခဏခဏ ကျတတ်တဲ့ စက်ဘီးကလေး တစ်စီးရယ်၊ အင်္ကျီအဖြူလေး နှစ်ထည်၊ ခပ်နွမ်းနွမ်း ကချင်ပုဆိုးလေး နှစ်ထည်ရယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော် ချစ်တဲ့၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ရအောင်ယူထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရယ်... ဒါတွေဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ပထမဆုံး မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းတွေပါ။

ဒီစင်ဘာ ဆောင်းကလည်း ချမ်းလိုက်တာ။ ညညအိပ်ရင် ခေါင်းအုံးကလေး တစ်ခုကို အတူတူအုံးပြီး 'ဘုတလင်စောင်' ကို နှစ်ယောက်အတူ ခြံခဲ့ကြတယ်။ သိပ်အေးလို့ ကျွန်တော်က ကွေးလိုက်ရင် သူများ စောင်လွတ်သွားလေမလားဆိုတဲ့ ညှာတာစိတ်နဲ့ ဘယ်လောက်ချမ်းချမ်း ကွေးပြီး မအိပ်ခဲ့ဘူး။ သူကလည်း... ဒီလိုပါပဲ။ ဒီ 'စောင်ကလေး' တစ်ထည်ကို လုပြီး မခြံရက်ဘူး။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ငွေ နွေးနွေးလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ငွေ နွေးနွေးရယ် အသားချင်းထိလို့ ဆောင်းညတွေကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ နွေးနွေးအိအိ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဖက်ပြီး အိပ်စက်ခဲ့ရတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲအေးအေး စောင်တစ်ထည်ရဲ့ အောက်မှာ ပုဆိုးအစုတ်ကလေးကို ဝတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ထဘီခပ်နွမ်းနွမ်းကို ဝတ်ထားတဲ့သူနဲ့ နွေးထွေးမှုကို နှလုံးသားနဲ့ မြင်အောင်ကြည့်ပြီး ရှာခဲ့ကြတယ်။ ရခဲ့ကြတယ်။ ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းတဲ့ ဆောင်းညများကို ရင်ထဲမှာ မှတ်မှတ် ထင်ထင် ရှိနေမိတယ်။ 'စောင်ကလေး' တစ်ထည်ရဲ့ အောက်မှာ ညှာတာခြင်းတွေ၊ မေတ္တာတရားတွေ၊ ကိုယ်ချင်းစာခြင်းတွေ၊ စာနာစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့တယ်။ ညတစ်ရေးနိုးရင်လည်း သူများ 'စောင်' လွတ်နေမလားလို့ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သတိတရ ကြည့်မိတယ်။ သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ နေမှာပါ။

အေးမြတဲ့ ဆောင်းညတွေမှာ ဒီ 'စောင်ကလေးတစ်ထည်' ကြောင့် သူနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ နားလည်မှုတွေ ရခဲ့ကြတယ်။ မပြည့်စုံသေးတဲ့ ကာလမို့လို့ အခက်ခဲတွေတိုင်း စိတ်ဝမ်းမကွဲဘဲ ပျော်ရွှင်စွာ ဖြေရှင်းခဲ့ကြတယ်။ စောင်ကလေး တစ်ထည်အောက်မှာ ရင်ခုန်ခြင်းတွေ၊ ကြည့်နှုတ်ခြင်းတွေ၊ ကြင်နာခြင်းတွေနဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို အတူတူ အိပ်မက် မက်ခဲ့ကြတယ်။ သူ့ရဲ့အိပ်မက်ဟာ

ကျွန်တော့်ရဲ့ အိပ်မက်ပါပဲ။ ဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိပ်မက်ဟာလည်း သူ့ရဲ့ အိပ်မက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ခေါင်းအုံးတစ်ခုပေါ်မှာ အတူတူ ခေါင်းချပြီး အိပ်စက် ခဲ့ကြတာဆိုတော့ မျှော်မှန်ချက်တွေလည်း တူခဲ့ကြတယ်။

ထမင်းစားရင်လည်း စားပွဲခုံ အဝိုင်းသေးသေးလေးနဲ့အတူ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လို့ စားခဲ့ကြတယ်။ ဘဲဥတစ်လုံးကို ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ချက်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ခြမ်း အတူတူ စားခဲ့ကြတုန်းက ပျော်စရာ ကောင်းလိုက် တာ။ ခရမ်းချဉ်သီးအနှစ်ကို သူ့ပန်းကန်၊ ကိုယ့်ပန်းကန် အပြန်အလှန်ထည့်ပေးလို့ ကြည့်နူးခဲ့ရတယ်။ စက်ဘီးအစုတ်ကလေးရဲ့ ကယ်ရီယာပေါ်မှာ သူက ထိုင်၊ ကျွန်တော့် ခါးကိုဖက်၊ ရင်ခုန်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ မပြည့်စုံခြင်းမှာလည်း ကြည့်နူးစရာတွေ၊ ပျော်ရွှင်စရာတွေရှိမှန်း အခုမှ တွေးမိတယ်။ မန္တလေးသူ၊ မန္တလေးသားပီပီ ညနေစာကို လက်ဖက်သုပ်နဲ့ အတူစားခဲ့ကြတာ တွေးကြည့်ရင် လွမ်းမောစရာပါ။

အခုတော့...

ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေပြီ။ သူကလည်း သူ့စောင် သူ့ခြုံလို့၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်စောင် ကျွန်တော်ခြုံလို့။ သူကလည်း သူ့ခေါင်း အုံးနဲ့သူ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ခေါင်းအုံးနဲ့ ကျွန်တော်။ သူကလည်း တရုတ်ဘောင်းဘီ အထူကြီးနဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့လိုပါပဲ။ 'ခြောက်ပေ ပတ်လည် ခုတင်တစ်ခုပေါ်မှာ အတူအိပ်ပြီး အနေဝေးနေကြတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ ကိုယ်ရနံ့ သင်းသင်းတွေ၊ ရင်ငွေ့ နွေးနွေးတွေ၊ တိုးတိုး ညင်းညင်း ရင်ခုန်သံတွေ မကြားရတာ အတော်ကြာခဲ့ပေါ့။ အိပ်မောကျနေတဲ့ သူ့ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကို ညာတာစရာ၊ စာနာစရာ မလိုတော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ခက်ခက်ထန်ထန် အိပ်နေသလားလို့တောင် ထင်နေမိတယ်။ ဟုတ်ပါ တယ်။ နားလည်မှုပေးစရာ မလိုတော့ဘူးကိုး။

ကျွန်တော်ကလည်း အလုပ်ရှုပ်၊ သူကလည်း အလုပ်ရှုပ်၊ ထမင်း လက်ဆုံ မစားရတာကြာပါပြီ။

တကယ်လို့ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဆုံဖြစ်ကြရင်လည်း အလုပ်အကြောင်း၊ ငွေ အကြောင်း၊ အောင်မြင်မှုအကြောင်း၊ ကိုယ့်ထက်သာသူတွေကို သူ့ထက်သာအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဘယ်စတိုးဆိုင်က ပစ္စည်းက ပိုပြီးကောင်းတယ်

mgyoe.com

ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ရွှေဈေးက ဘယ်လို...၊ မြေဈေးအိမ်ဈေးက ဘယ်လို... ဒါတွေပဲ ပြောဖြစ်ကြတယ်။

အောင်မြင်မှုနောက်ကို လိုက်ရင်း၊ ငွေနောက်ကို လိုက်ရင်း၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် အကြားမှာ အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ အနှစ်သာရတွေ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားသလို ခံစားလာရတယ်။ ပိုင်ဆိုင်မှုရဲ့နောက်မှာ သူ့ရဲ့ အိပ်မက်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အိပ်မက် မတူကွဲပြားနေတာကို သတိမပြုမိခဲ့ကြဘူး။ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ အတူတူအိပ်ပြီး အိပ်မက်တွေ မတူတော့တဲ့ဘဝကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့ကြရတယ်။

မပြည့်စုံတဲ့ အချိန်တုန်းက အဝတ်တွေကို သူက လျှော်တယ်။ ကျွန်တော်က မီးပူတိုက်တယ်။ ထမင်းစားပြီးရင် သူက ပန်းကန်ဆေးတယ်။ ကျွန်တော်က စားပွဲခုံ သိမ်းတယ်။ သူက တံမြက်စည်း လှဲတယ်။ ကျွန်တော်က အမှိုက်သိမ်းတယ်။ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ။ အခုတော့ ဒီအလုပ်တွေကို အိမ်ဖော်တွေက လုပ်ကြတယ်။

မပြည့်စုံသေးတဲ့ အချိန်တုန်းက စက်ဘီးတစ်စီးပေါ်မှာ ကျွန်တော်က နင်းတယ်။ သူက တွန်းတယ်။ ကုန်းအတက်တွေတွေ့ရင် ကျွန်တော့်ကို အမောပြေအောင် သူက သီချင်းဆိုပြတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူနဲ့အတူလိုက်ပြီး သီချင်းတွေ အတူဆိုခဲ့တယ်။ ကုန်းအဆင်းကို ရောက်ရင်လည်း ကျွန်တော့်ခါးကို သူက ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားတယ်။ အခုတော့ သူကလည်း သူ့ဆိုင်ကယ်နဲ့သူ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ကျွန်တော်...။ အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ ဘာများလဲလို့ မတွေးမိနိုင်လောက်အောင်ကို ငွေနောက်၊ စီးပွားရေးနောက်၊ အောင်မြင်မှုနောက်ကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်နေကြတယ်။

သူကတော့ အိပ်နေလိုက်တာ...။ အပြင်မှာက နှင်းတွေကျနေတယ်။ ရင်ခုန်စရာ ဆောင်းညတွေဟာ အခုတော့ အထီးကျန်တဲ့ ဆောင်းညတွေ ဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။

ငွေကြေးတွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေဟာ အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝတစ်ခုရဲ့ ပြည့်စုံမှုအစစ် မဟုတ်ပါဘူး။ မိသားစုဘဝဆိုတာ ငွေတွေပုံပေးရုံနဲ့ မပြည့်စုံပါဘူး။ တိုက်ကြီးတွေ၊ ကားကြီးတွေ၊ ခြံဝင်းကြီးတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို တည်ဆောက်လို့ မရပါဘူး။

နွေးထွေးမှုတွေ၊ စာနာမှုတွေ၊ မေတ္တာတရားတွေ၊ ညှာတာစိတ်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ရတယ်ဆိုတာ အခုမှ တွေးမိတယ်။

ကျွန်တော့် စာသင်ခန်းနဲ့ကပ်လျက် လေးထပ်တိုက်ပိုင်ရှင် တရုတ်မကြီး ပြောတဲ့ စကားကို ဖောက်သည်ချပါရစေ။

“ဦးဘုန်း... ငါ မပျော်ဘူး။ ဟိုတုန်းက ပျော်တယ်။ အခု မပျော်ဘူး။ ဟိုတုန်းက မှော်ထဲမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရတာ ပျော်စရာ ကောင်းတယ်။ ဆင်းရဲတုန်းက ယောက်ျားတွေဟာ အိမ်ထောင်ရေးအပေါ် သစ္စာရှိတယ်။ ငွေကြေးလည်း ချမ်းသာလာရော သစ္စာ မရှိတော့ဘူး။ ငါ သားသမီးတွေလည်း အတူတူပဲ။ ငါ ဆင်းရဲတုန်းက သူတို့ အရမ်းလိမ္မာကြတယ်။ ငါတို့လည်း ချမ်းသာလာရော သူတို့လည်း မိုက်မဲကုန်ကြတယ်။ ငါ့ယောက်ျားဆို ငွေနောက် လိုက်နေတာ။ ခရီးသွားနေတာ။ အခု ငါ တိုက်တွေကားတွေ၊ ငွေတွေနဲ့ အထီးကျန်သလို ခံစားရတယ်။ ငွေရှိရင် ပြည့်စုံပြီလို့ ငါ ထင်ခဲ့တာ။ ငွေရှိတိုင်း မပြည့်စုံဘူး။ အောင်မြင်မှုရတိုင်း မပြည့်စုံဘူး။ ‘စိုင်းထီးဆိုင်’ သီချင်း ကြားဖူးလား။ ‘ရေဆန်မှာချော၊ ရေစုန်မှာ မော’ အဲဒီသီချင်း ငါ အရမ်းကြိုက်တယ်။ ရေဆန်တုန်းက အတူတူ လှော်ခဲ့ကြတယ်။ မောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျော်တယ်။ ရေစုန်ကို လည်းကြိုရော သူကလည်း လှော်ချင်ရာလှော်။ ငါကလည်း လှော်ချင်ရာလှော်နဲ့။ ဘဝကြီးက အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး။ ငါကို တိုက်ကြီးတွေ၊ ကားကြီးတွေနဲ့ နေရလို့ ပျော်တယ်များ ထင်နေသလား။ ငါ... မပျော်ဘူး။ အရင်တုန်းက ဘဝဟာ ငွေမပြည့်စုံပေမဲ့ ငါ... ပျော်တယ်”

အခုတော့... တစ်ယောက်ကို စောင်တစ်ထည်စီနဲ့ ဒီဇင်ဘာရဲ့ ဆောင်းညများမှာ သူနဲ့ကျွန်တော် ‘စိတ်ချင်းဝေး’ နေကြတယ်။

တကယ်တော့...

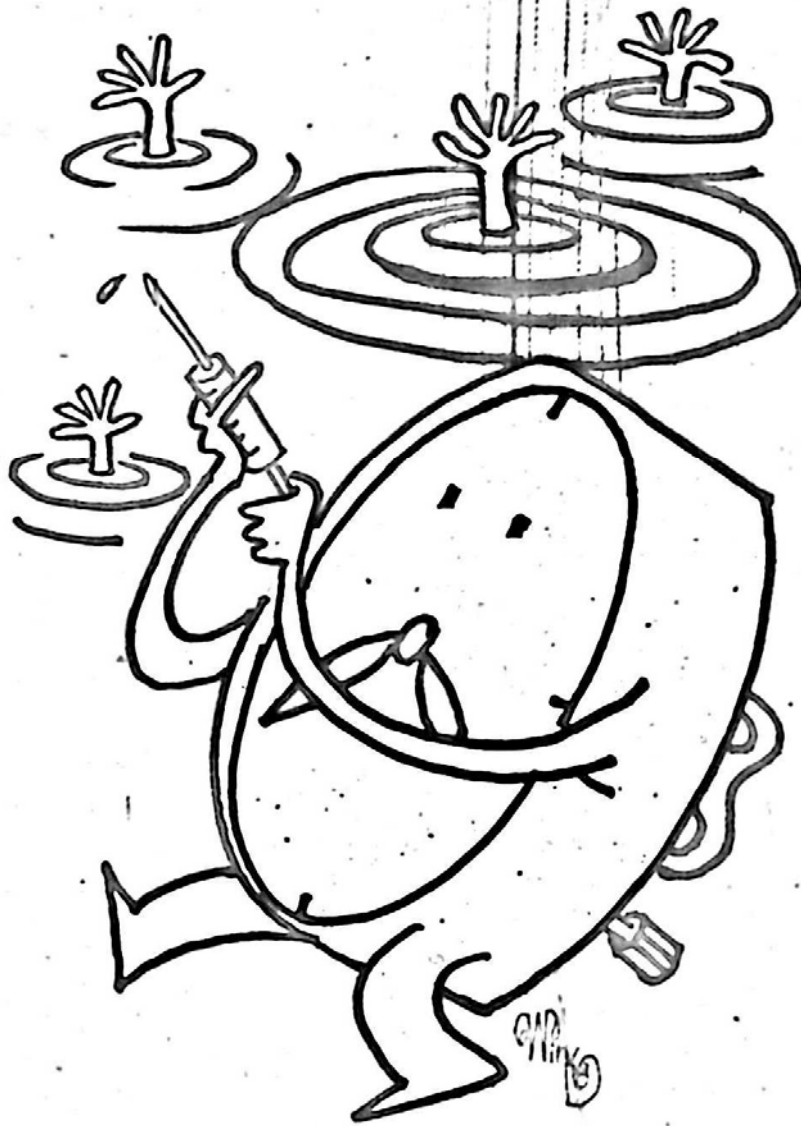
ပြည့်စုံမှုမှာလည်း အထီးကျန်မှုတွေ ရှိနေပါလား။ အောင်မြင်မှုမှာလည်း ကျရှုံးမှုတွေနဲ့ပါလား။ ပိုင်ဆိုင်မှုမှာလည်း လိုအပ်ချက်တွေနဲ့ပါလား။

မပြည့်စုံမှုရှိတဲ့ ကြင်နာခြင်း၊ နွေးထွေးခြင်း၊ စာနာခြင်း၊ ညှာတာခြင်း၊
နားလည်ခြင်း၊ မေတ္တာစိတ်တွေကို မြင်အောင်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်
ကြရအောင်ဗျာ။

ဒါကြောင့် စောင်ကလေးတစ်ထည်အောက်မှာ တူညီတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုကို
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ ဆောင်းညတွေကို ကျွန်တော် လွမ်းနေရင်းနဲ့ အဲဒီနေ့ညက
အိပ်မပျော်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။

ကယ်တင်ရင်

ကယ်တင်ရှင်

ဘဝမေ့ပြီး ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူနဲ့တွေ့ခဲ့ရင်...

ငါမှန်တယ် ငါမှန်တယ်ဆိုပြီး မောဟအလံထူလို့ အတ္တနဲ့ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင်...

ငါကသာ အချောဆုံး၊ ငါကသာ အလှဆုံးဆိုပြီး အလှမာန်တက်နေတဲ့လူ တစ်ယောက်သာ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင်...

ငါသာ အချမ်းသာဆုံး၊ ငါသာအခမ်းနားဆုံးဆိုပြီး ဘဝမာန်တက်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက်သာ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင်...

ငါလောက် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူ မရှိဘူးဆိုပြီး ဥစ္စာနေမာန်တက်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက်သာ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင်...

အရူးအမူးချစ်ပြီး အရူးအမူးဖြစ်နေတဲ့ အချစ်ရူး လူငယ်လေးတစ်ယောက်သာ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင်...

ဒီပုံပြင်လေးကြောင့် ဘဝတွေ ပြောင်းလဲသွားမှာ သေချာပါတယ်။

ဒီပုံပြင်ကလေးဟာ အချစ်ကို အရူးအမူးဖြစ်တတ်ကြတဲ့ လူငယ်တွေကို ရည်ရွယ်ပါတယ်။

ဆယ်ကျော်သက်ဘဝမှာ အချစ်ကို စူးစမ်းကြတယ်။ အချစ်ကြောင့် ကြည်နူး ကြတယ်။ အချစ်ကြောင့် ကြေကွဲရတယ်။ အချစ်ကြောင့် ခွန်းအားဖြစ်တယ်။

အချစ်ကြောင့် အောင်မြင်တယ်။ အချစ်ကြောင့် ကျရှုံးတယ်။ အချစ်ဆိုတာဟာ လူငယ်ဘဝမှာ သဘာဝကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အရွယ်ဆိုင်ရာ စိတ်ခံစားချက် တစ်ခု ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီအချစ်ဆိုတာကို အခုပြောမယ့် ပုံပြင်ကလေးက မှန်မှန်ကန်ကန် တွေးခေါ်တတ်ဖို့၊ ရှုမြင်တတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပေးပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခါတုန်းက...

'လောကခံ' လို့ အမည်ရတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ 'ဘဝ' လို့ခေါ်တဲ့ ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်း ရှိတယ်။ အဲဒီကျွန်းကလေးကို 'လောကခံ' ဆိုတဲ့ ပင်လယ်က လှိုင်းတွေ ပုတ်လိုက်၊ လေတွေတိုက်လိုက်၊ မုန်တိုင်းတွေ ထန်လိုက်နဲ့... အမြဲ တမ်းပဲ ဖျက်ဆီးနေသတဲ့။

အဲဒီကျွန်းလေးပေါ်မှာရှိတဲ့ လူနာမည်တွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ 'မသံယောဇဉ်'၊ 'ကိုကရုဏာ'၊ 'မမုဒိတာ'၊ 'မအချစ်'၊ 'မအမုန်း'၊ 'မအလွမ်း'၊ 'မအဆွေး'၊ 'မ၊မနာလို'၊ 'ကိုဝန်တို'၊ 'မစပ်စု'၊ 'ကိုဒေါသ'၊ 'မလောဘ'၊ 'ဒေါ်မာန'၊ 'ဦးမောဟ'၊ 'ဦးအတ္တ'၊ 'ဒေါ်အနတ္တ'၊ 'ကိုစွဲလမ်း'၊ 'မစေတနာ'၊ 'မဝေဒနာ'၊ 'ကိုတဏှာ'၊ 'ဒေါ်အဝိဇ္ဇာ'၊ 'ဦးသခါရ'၊ 'ကိုအနိစ္စ'၊ 'မဒုက္ခ'၊ 'ကိုသုခ'၊ 'ကိုမျှော်လင့်'၊ 'ကိုတွေဝေ'၊ 'ကိုချင့်ချိန်'၊ 'ကိုအချိန်'... စတဲ့ စတဲ့ နာမည်တွေပေါ့။

အဲဒီရွာလူကြီးရဲ့ နာမည်ကတော့ 'ဦးမောဟ' ဖြစ်တယ်။

ဒီရွာကလေးဟာ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အလုပ်ခွင် ဝင်ကြတယ်။ ကျေးငှက် သံတွေ၊ တေးသီချင်းတွေ၊ အုန်းမောင်းခေါက်သံတွေ၊ ဘုရားဝတ်တတ်သံတွေ၊ မေတ္တာ ပို့သံတွေနဲ့ အလွန်ပဲ သာယာတယ်။ ဘုန်းကြီးတွေက ဆွမ်းခံကြတယ်။ တကယ့်ကို ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာပါ။

ဒီရွာကလေးဟာ ပင်လယ်ရေ မျက်နှာပြင်အထက် (၂၀)ပေလောက်မှာသာ ရှိတဲ့ ကျွန်းရွာကလေး ဖြစ်တယ်။ ဒီရေတွေ တက်ရင်လည်း ကုန်းမြင့်ပေါ်ကို ရောက်အောင် ပြေးတက်ရတယ်။ မုန်တိုင်းတွေ လာပြီဆိုရင်လည်း ရင်တထိတ် ထိတ်နဲ့ နေကြရတယ်တဲ့။

ဒီလိုနဲ့... တစ်နေ့မှာ မိုးလေဝသက သတင်းတစ်ပုဒ် ကြေညာတယ်။

“မိုးလေဝသ အထူးသတင်းကြေညာချက်”

“နံနက် (၉)နာရီအချိန် မိုးလေဝသ တိုင်းထွာချက်များအရ ယခုအချိန်မှာ (၄၈)နာရီအတွင်း ‘လောကဓံ’ ပင်လယ်ပြင်ကို ဗဟိုပြု၍ အပူပိုင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ် ပါလိမ့်မည်။ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်စဉ်တွင် ရေပြင်လေသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင် (၆၀)အထိ ရှိနိုင်ပါသည်။ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်စဉ်တွင် ဒီရေများ ပေ (၂၀)အထိ မြင့်တက်နိုင်ပါသည်။ ‘လောကဓံ’ ပင်လယ်ပြင်အတွင်းရှိ ကျွန်းပေါ်နေသူများ အနေဖြင့် မုန်တိုင်းလွတ်ရာသို့ အချိန်မီ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ရန် လိုအပ်ပါသည်”

ဒီအကြောင်းကို ရွာလူကြီး ‘ဦးမောဟ’က တစ်ရွာလုံးကို မောင်းခတ်ပြီး ကြေညာလိုက်တယ်။

“ဦးအတ္တ”က ပြောတယ်။

“ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ၊ နှစ်တိုင်း၊ နှစ်တိုင်း၊ မုန်တိုင်းနဲ့ နပန်းလုံးလာတာ ဒီရွာက ရွှေစရာလိုဘူး”

“ကိုချင့်ချိန်”က ပြောတယ်။

“ဒီနေ့က လပြည့်ညဆိုတော့ ဒီရေတက်မှာ သေချာတယ်။ ဒီရေအတက်မှာ မုန်တိုင်းကျရင် တို့တစ်ရွာလုံး ပင်လယ်အောက်ကို ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အမြန်ဆုံးရွှေ့မှ ဖြစ်မယ်”

“မသံယောဇဉ်”ကပြောတယ်။

“ကျွန်မကတော့ ဒီရွာမှာမွေးခဲ့တာ။ ဒီရွာကနေ ဘယ်ကိုမှ မရွှေ့ပြောင်းနိုင်ဘူး။ ဒီမှာပဲ ဆက်နေမယ်”

“ဒေါ်မာန”က ပြောတယ်။

“သတင်းပဲအေး၊ ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူး။ ဖြစ်ကာမှဖြစ်ရော တို့ကတော့ ဒီရွာမှာပဲ နေမယ်”

အဲဒီအချိန်မှာ ‘မအချစ်’က စွေးနေသတဲ့။

“အင်း... တကယ်လို့များ မုန်တိုင်းကျခဲ့ရင် သူနဲ့ဝေးရတော့မယ်။ မုန်တိုင်းရယ် မကျပါနဲ့”

“မအမုန်း”က ဒီလိုစဉ်းစားနေသတဲ့။

“ဟိုကောင်မတော့ မုန်တိုင်းကျလာရင် သူ့ချစ်သူနဲ့ဝေးရပြီ ပျော်လိုက်တာ”

‘မဒုက္ခ’ကတော့ ဒီလို ညည်းညူသတဲ့။

“ငါ့ဘဝနယ် ကံဆိုးလိုက်တာ”

ဒီလိုနဲ့ ညမှောင်ကြီးမည်းမည်းမှာ မုန်တိုင်းကျလာပါတော့တယ်။ မုန်တိုင်းက ထင်တာထက် ပြင်းထန်တယ်။ တစ်ရွာလုံး ကမ္ဘာပျက်သွားတယ်။ “ငိုသံတွေ၊ ပူဆွေးသံတွေ၊ ကယ်ကြပါ” ဆိုတဲ့အသံတွေ ဝက်ဝက်ကွဲအောင် ဆူညံသွားတော့ တယ်။ ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ တချို့ကလည်း လှေကို ရအောင်လှော်လို့။ တချို့ကလည်း ရရာပျဉ်ချပ်တွေပေါ်မှာ မှီလို့။ တချို့ကလည်း ရရာဘောကွင်းတွေကို ခိုစီးလို့ ပင်လယ်ထဲမှာ မျောနေကြတယ်။

“ကယ်ကြပါ၊ ကယ်တော်မူကြပါ”

ဆိုတဲ့ အသံတွေ ပင်လယ်ထဲမှာ လေသံ၊ လှိုင်းသံတွေနဲ့အတူ ဆူညံနေပါတော့တယ်။

‘လောကဓံ’ဆိုတဲ့ ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ ‘ဘဝ’ဆိုတဲ့ ကျွန်းကလေးဟာ ပျက်စီးသွားပါတော့တယ်။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေတဲ့ လူတွေအားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒုက္ခကိုယ်စီနဲ့ပေါ့။ သူတို့ကို ဘယ်သူကများ လာပြီးကူညီမလဲ။ ကယ်ဆယ်မလဲ ဆိုတာကို ရင်ထဲက အရမ်းတောင့်တနေကြပါတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့အားလုံးကို လိုက်ပြီးကယ်တင်နေတဲ့သူ တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူဟာ အားလုံးရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ပါပဲ။

အဲဒီကယ်တင်ရှင်ကို ဘယ်သူလို့ ထင်ပါသလဲ...။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝတွေဟာ ဒီဖြစ်ရပ်နဲ့ အတူတူပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝဆိုတာ ‘လောကဓံ’ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းမျှသာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ အချစ်တွေ ရှိတယ်။ သံယောဇဉ်တွေ ရှိတယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မေဟရီသလို ကရုဏာစိတ်တွေ၊ မုဒိတာစိတ်တွေ၊ မေတ္တာစိတ်တွေလည်း ရှိတယ်။ စေတနာတွေ ရှိသလို၊ အတ္တတွေလည်း ရှိတယ်။ မာနတွေလည်း ရှိတယ်။

ဘဝတစ်ခုမှာ အချစ်နဲ့လည်း ကြိုရတယ်။ အမုန်းနဲ့လည်း ကြိုရတယ်။ မလွမ်းချင်ဘဲလည်း လွမ်းပြနေရတာ ရှိသလို၊ မဆွေးချင်ဘဲလည်း ဆွေးနေရတာ

ရှိတယ်။ သံယောဇဉ်ကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ ဒုက္ခတွေ ရှိသလို၊ သံယောဇဉ်ကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ မရေရာတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေလည်း ရှိနေပြန်တယ်။ လောဘနဲ့ အော်ဟစ်နေပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ မေတ္တာစိတ်တွေက ကိန်းအောင်းနေပြန်တယ်။ ငိုကြွေးခြင်းနဲ့ ဘဝကို စခဲ့ရသလို ငိုကြွေးခြင်းကိုပဲ တစ်ခါတလေ ကျေနပ်နေမိပြန် တယ်။ အချစ်ကြောင့် ပျော်ခဲ့ရသလို၊ အချစ်ကြောင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ဆိတ်သုဉ်း ခဲ့ရဖူးတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဘဝဆိုတာ လောကဓံပင်လယ်ထဲက ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းပါပဲ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မုန်တိုင်းကျမယ်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီရေတက်မယ်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လှိုင်းထန်မယ်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အဲဒီလှိုင်းကလေးတွေကိုပဲ လှ တယ်ဆိုပြီး မြတ်နိုးနေမိပြန်တယ်။ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘဝတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ကိုဖြည့်ပြီး တွေးနိုင် အောင်၊ မြေပြီးတွေးနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးတဲ့ ကယ်တင်ရှင်တစ်ယောက် အမြဲ တမ်း ရှိနေတယ်။

သူ့ကြောင့် မာနတွေ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်တယ်။ သူ့ကြောင့် အချစ်တွေဟာ အမုန်းတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ သူ့ကြောင့်ပဲ အမုန်းတွေဟာလည်း အချစ်တွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ သူ့ကြောင့် လောဘတွေ၊ အတ္တတွေ၊ မာနတွေအားလုံးဟာ မေတ္တာတရားတွေ၊ ကရုဏာတရားတွေ၊ မုဒိတာတရားတွေ ဖြစ်ပွားနိုင်သလို၊ သူ့ကြောင့် အရာရာအားလုံးဟာ ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါတယ်။

တကယ်တော့...

‘သူ’ဟာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ ခံယူချက်တွေ၊ ခံစားချက်တွေ၊ အမြင်တွေကို ပြောင်းလဲသွားအောင် ဖန်တီးနိုင်တဲ့ ‘နတ်တစ်ပါး’ဖြစ်တယ်။

‘သူ’ဟာ လူတွေရဲ့ ဘဝကို မေ့အောင်လည်း ဖန်တီးနိုင်တယ်။ လူတွေရဲ့ ဘဝကို အမျိုးမျိုးဖြစ်အောင်လည်း ဖန်ဆင်းနိုင်တယ်။

သူ့ရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ဘဝတွေ လိုက်နာကြရတယ်။ သူ့ကို တရားသူကြီးနဲ့တောင် နှိုင်းယှဉ်ကြတယ်။

‘သူ’ဆိုတဲ့ ကယ်တင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲ...။

ဘဝမေ့ပြီး ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူနဲ့တွေ့ခဲ့ရင်...
 ငါမှန်တယ် ငါမှန်တယ် ဆိုပြီး မောဟအလံထူလို့ အတ္တနဲ့ဖွဲ့စည်းထားတဲ့
 လူတစ်ယောက်ဟာ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင်...

ငါကသာ အချောဆုံး၊ ငါကသာ အလှဆုံးဆိုပြီး အလှမာန်တက်နေတဲ့လူ
 တစ်ယောက်သာ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင်...

ငါသာ အချမ်းသာဆုံး၊ ငါသာအခမ်းနားဆုံးဆိုပြီး ဘဝမာန်တက်နေတဲ့
 လူတစ်ယောက်သာ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင်...

ငါလောက် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူ မရှိဘူးဆိုပြီး ဥစ္စာခန့် မာန်တက်နေတဲ့
 လူတစ်ယောက်သာ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင်...

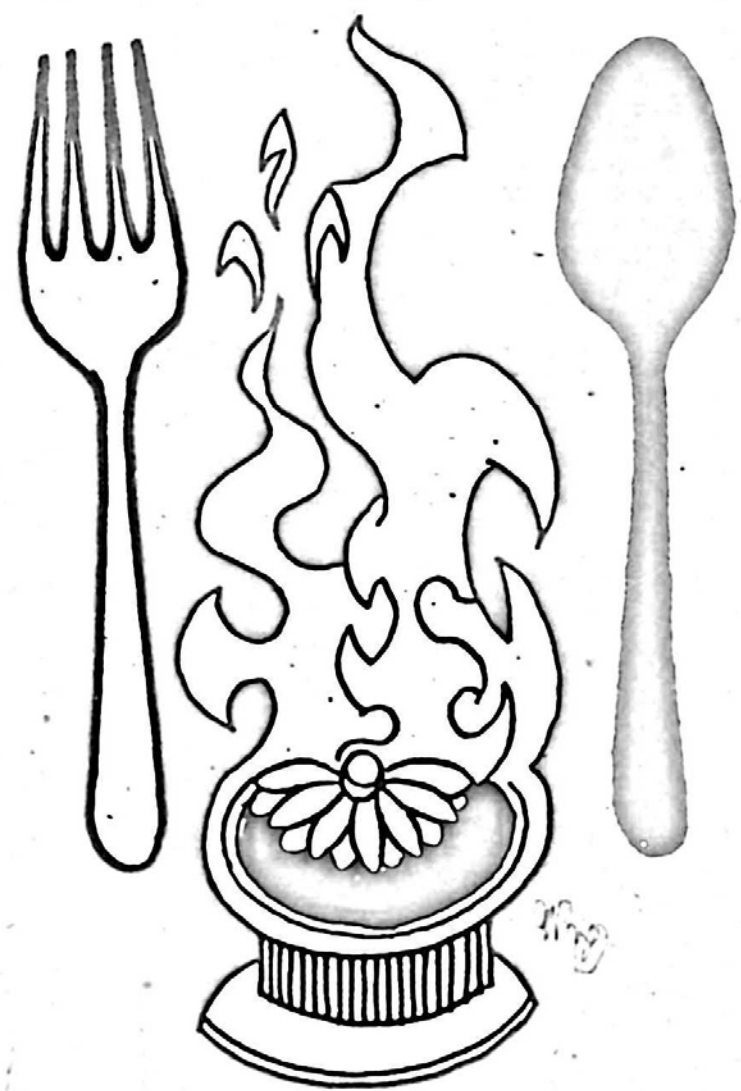
အရူးအမူးချစ်ပြီး အရူးအမူးဖြစ်နေတဲ့ အချစ်ရူး လူငယ်လေးတစ်ယောက်သာ
 သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရင်...

သူ ဆိုတာ ...
 ကယ်တင်ရှင်ဆိုတာ...
 ‘အချိန်’ပါပဲဗျာ...။

မီးလွတ်တ

ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်မွေးမှုဟာ
 'မီးလွတ်'ရဲ့လား။
 ကျွန်တော်ဟာ
 စာသင်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။
 ကိုယ့်တပည့်တွေအပေါ် တာဝန်မကျေဘဲ
 ရယူထားတဲ့ ငွေကြေးဆိုရင်
 'မီးမလွတ်'တော့ဘူး။
 ရသင့်ရထိုက်တဲ့
 ဉာဏ်ပူဇော်ခထက်
 ပိုယူထားတယ် ဆိုရင်လည်း
 'မီးမလွတ်'ဘူး။
 မတရားရယူထားတဲ့ ငွေဆိုရင်
 'မီးမလွတ်' တော့ဘူး။

ပီးလွတ်စာ

ပြီးခဲ့တဲ့ 'မတ်လ'တုန်းက ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို သွားခဲ့တယ်။ ကျွဲဆည်ကန် ကားကြီးဝင်းမှ 'စည်းစိမ်ရှင်'အဝေးပြေးကားနဲ့ ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကားက ညနေ (၄:၀၀)နာရီမှာ ထွက်တယ်။ ကားပေါ်မှာ ခရီးသည်တွေ အပြည့် ပါတယ်။ ခရီးကို တစ်ယောက်တည်းသွားတိုင်း ကိုယ့်ဘေးခုံမှာ ဘယ်သူရှိမလဲ ဆိုတာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ။ အရွယ်တူယောက်ျားသားချင်းဆို စကားပြောဖော်ရတာပေါ့။ ကိုယ့်ဘေးခုံမှာ မိန်းကလေး ခပ်ငယ်ငယ် ခပ်ချောချော ဆိုရင် ခရီးသွားရတာ မလွတ်လပ်တော့ဘူး။ တစ်မျိုးတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပေါ့လေ။

ဒီတစ်ခေါက် ခရီးသွားတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘေးခုံမှာ အသက် (၆၀)ကျော် ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် အနေအထိုင် ခက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ဘေးခုံက ရဟန်းတော်ဟာ မျက်လွှာကို ချထားတယ်။ သပိတ်တစ်လုံး ပါတယ်။ ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ပါတယ်။ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကို ပခုံးပေါ်မှာ တင်ထားတယ်။ 'ဝိနည်းမိုရ်'တဲ့ ရဟန်းတော်ဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကားဟာ မိတ္ထီလာမှာ တစ်ခါ နားတယ်။ ညနေစာ စားကြ တယ်။ တောင်ငူအလွန်မှာ တစ်ခါ နားတယ်။ ညလယ်စာ စားကြတယ်။ တောင်ငူ က 'မိုးလင်းဆိုင်'တွေက သားနားပါတယ်။ မီးရောင်တွေက ထိန်လို့။ ကျွန်တော့်

mgyoe.com

ဘေးက ရဟန်းတော်ဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ တရားအမှတ်နဲ့ ကားစီးနေပုံ ရပါတယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘူး။ အလွန်တည်ငြိမ်တယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော်တို့ စီးလာတဲ့ 'စည်းစိမ်ရှင်' ကားဟာ 'မနက်လင်း အားကြီး' မှာ ကားစက် ပျက်တယ်။ ပဲခူးမြို့အနား ရောက်ခါနီးပါပြီ။ ကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ စပါယ်ယာ (၂)ယောက် ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ စက်ကို နှိုက်နေကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မနက် (၇)နာရီထိုးအထိ မော်တော်ကားက ပြင်လို့ မရပါဘူး။ ခရီးသည် တချို့က 'ပျစ်တောက်ပျစ်တောက်' ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ တချို့ခရီးသည်တွေကတော့ ကြုံတဲ့ကားနဲ့ ရန်ကုန်ကို ခရီးဆက်ဖို့ ပြင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ လုပ်နေတာတွေကိုကြည့်ပြီး ဘာဆုံးဖြတ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတယ်။

မနက် (၇)နာရီဆိုတော့ ဗိုက်က ဆာလာတာနဲ့ အဆင်သင့်ပါလာတဲ့ 'ပဲလမုန့်' အထုပ်ကိုဖြေပြီး စားမယ်လို့ ပြင်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဘေးက ရဟန်းတော်ကို သတိရမိတယ်။ ရဟန်းတော်ဟာ လမ်းဘေးက သစ်ပင်ရိပ်မှာ တည်ငြိမ်စွာ သတင်းသုံးနေတယ်။ 'ပဲလမုန့်' ကပ်မယ်ဆိုပြီး ရဟန်းတော်ရဲ့ အနားကို ကျွန်တော် သွားလိုက်တယ်။

“အရှင်ဘုရား၊ အရုဏ်ဆွမ်းအတွက် ဒီမုန့်ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော် အရှင်ဘုရားကို ကပ်လှူပါတယ်”

အဲဒီအချိန်မှာ ရဟန်းတော်က သူမှတ်နေတဲ့တရားကို ခဏနားပြီး ကျွန်တော့် ကို မေးခွန်းတွေ မေးပါတယ်။

“ဒကာကြီး၊ အရုဏ်ဆွမ်းအဖြစ် ရည်မှန်းပြီး ဒီမုန့်ကို ကပ်လှူတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးမေးတာကို ဒကာကြီး ဖြေပြီးမှ ဒီမုန့်ကို ဘုန်းကြီးက ဘုဉ်းပေးမယ်”

“မေးတော်မူပါ ဘုရား”

“ဒကာကြီး ကပ်တဲ့ ဒီမုန့်ဟာ 'မီးလွတ်' ရဲ့လား... ဘုန်းကြီးဟာ 'မီးလွတ် စာ' ကိုပဲ ဘုဉ်းပေးတယ်”

ကျွန်တော် တွေဝေသွားတယ်။ 'မီးလွတ်စာ' ဆိုတာ ဒီမုန့်ဟာ မီးနဲ့ ဖုတ်ထား တာဖြစ်လို့ မီးမလွတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် အသီးအနှံပဲ ဘုဉ်းပေးတဲ့သဘော ဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ လမ်းဘေးဆိုင်က ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး အပြေး ဝယ်လိုက်ပါတယ်”

“အရှင်ဘုရား၊ ဒီငှက်ပျောသီးကို အရုဏ်ဆွမ်းအဖြစ် ဘုဉ်းပေးတော်မူပါ ဘုရား”

“ဒကာကြီး ဘုန်းကြီးက ‘မီးလွတ်စာ’ကိုပဲ ဘုဉ်းပေးတယ်၊ ဒီငှက်ပျော သီးကရော မီးလွတ်ရဲ့လား”

“မီးလွတ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဘာကြောင့် ‘မီးလွတ်’တယ်လို့ ပြောတာတုံး”

“ငှက်ပျောသီးဆိုတာ အသီးအနှံဖြစ်တော့ မီးနဲ့ချက်ပြုတ်ထားတာ မဟုတ် တာကြောင့် မီးလွတ်တာပါဘုရား”

“ဒကာကြီး ဘုန်းကြီးပြောတာကို နားမှမလည်ဘဲကိုး... ‘မီးလွတ်စာ’ ဆိုတာ မီးနဲ့ ချက်ပြုတ်ထားတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဒကာကြီး ဒီငှက်ပျော သီးကို ဘာနဲ့ဝယ်ခဲ့လဲ”

“ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ငွေတွေဟာ ‘မီးလွတ်’ရဲ့လား”

“တပည့်တော် နားမလည်ပါဘူးဘုရား၊ ရှင်းပြတော်မူပါ”

“ဒကာကြီး ရှာလို့ရတဲ့ ငွေကြေးဥစ္စာတွေဟာ ဝိသမ လောဘမီး၊ ဝိသမ ဒေါသမီး၊ ဝိသမ မောဟမီးနဲ့ ရှာခဲ့တာဆိုရင် ဒကာကြီး အခုဝယ်လာတဲ့ ငှက်ပျောသီးဟာ ‘မီးမလွတ်’ဘူး”

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ဟာ သာမန် ပုထုဇဉ်ဖြစ်တာကြောင့် လောဘ ရှိပါတယ်ဘုရား။ ဒေါသ၊ မောဟလည်း ရှိပါတယ်ဘုရား။ ဒါဆိုရင် ဒီငှက်ပျော သီးဟာ ‘မီးလွတ်စာ’မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ ဘုရား”

“ဒီလိုရှိတယ် ဒကာကြီး၊ ဒကာကြီးတို့ လောကီနယ်မှာ လူတစ်ယောက် ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ သမ္မာအာဇီဝကျတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟရှိသင့်တယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးလက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတရားရှာဖွေလို့ ရတဲ့ငွေ၊ သူများ မျက်ရည် ပေါက်ကြီးငယ်ကျအောင် လုပ်ပြီးမှရတဲ့ငွေ၊ သူများရဲ့ ဒုက္ခတွေကို၊ သူများရဲ့ ချွေးတွေကို၊ သူများရဲ့ လုပ်အားတွေကို မတရားရယူပြီး ကိုယ့်ရဲ့စည်းစိမ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေဟာ မသန့်ရှင်းဘူး။ နားလည်အောင်ပြောရရင် ‘မျှတတဲ့လောဘ’နဲ့ ‘မမျှတတဲ့လောဘ’ဆိုပြီး (၂)မျိုး ရှိတယ်။ ‘မမျှတတဲ့ လောဘ’ဆိုတာ ‘ဝိသမလောဘ’ပဲ။ ဝိသမလောဘနဲ့ ရှာလို့ရတဲ့ ပစ္စည်းတိုင်းဟာ

‘မီးမလွတ်’ဘူး။ အခုဒကာကြီး ဘာနဲ့အသက်မွေးတယ်၊ ဘယ်လို အသက်မွေး တယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒကာကြီး အသက်မွေးမှုဟာ ‘ဝိသမ လောဘ’နဲ့ အသက်မွေးတယ်ဆိုရင် ဒကာကြီး အခုကပ်တဲ့ ငှက်ပျောသီးဟာ ‘မီးလွတ်စာ’ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဝိသမလောဘမီးတွေ လောင်မြိုက်နေတဲ့အတွက် ‘မီးမလွတ်’တဲ့ အစားအစာပဲ ဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ ဒကာကြီးဟာ ဓမ္မနည်း ကျတဲ့၊ တရားမျှတတဲ့နည်းနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို အသက်မွေးတယ်ဆိုရင် ဒကာကြီး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေဟာ ‘မီးလွတ်’တယ်။ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ လောဘ၊ တရားမျှတတဲ့ လောဘနဲ့ရှာတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာဟာ ‘မီးလွတ်’တယ်လို့ ယူရမယ်။ ဒါကြောင့် ဒကာကြီးရဲ့ ငှက်ပျောသီးဟာ ‘မီးလွတ်စာ’ဖြစ်ရဲ့လား။ ဒကာကြီးရဲ့ နှုတ်က ‘မီးလွတ်စာ’ ဖြစ်တယ်လို့ပြောမှ ဘုန်းကြီး ဒီငှက်ပျောသီးကို အရက်ဆွမ်း အဖြစ် ရည်မှန်းပြီး ဘုဉ်းပေးမယ်”

ကျွန်တော် တော်တော်ကြီးကို တုန်လှုပ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက် မွေးမှုဟာ ‘မီးလွတ်’ရဲ့လား။ ကျွန်တော်ဟာ စာသင်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်တပည့်တွေအပေါ် တာဝန်မကျေဘဲ ရယူထားတဲ့ ငွေကြေး ဆိုရင် ‘မီးမလွတ်’တော့ဘူး။ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခထက် ပိုယူထားတယ် ဆိုရင်လည်း ‘မီးမလွတ်’ဘူး။ မတရားရယူထားတဲ့ ငွေဆိုရင် ‘မီးမလွတ်’ တော့ဘူး။

ကျွန်တော် ငှက်ပျောဖီးကိုကိုင်ရင်း ရဟန်းတော်ကို ကြည်ညိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဖူးနေမိပါတော့တယ်။

ရဟန်းတော်က ကျွန်တော့်ကို ဆက်ပြီး ပြောပြန်တယ်။

“ဒီမယ် ဒကာကြီး။ ဒီခေတ် ဒီအခါမှာ လူတွေဟာ အတ္တတွေ အလွန် များနေကြတယ်။ အတ္တပေါ် အခြေခံစိတ်ကြောင့် အမှန်အမှား မဆုံးဖြတ် ကြတော့ ဘူး။ လူတချို့ဟာဆိုရင် လူတွေရဲ့ မျက်ရည်တွေကို လမ်းခင်းပြီးမှ သူတို့ရဲ့ အောင်မြင်မှုဆီကို သွားနေကြတယ်။ လူတချို့ဟာဆိုရင် လူတွေရဲ့ဘဝ တွေကို စတေးပြီးမှ ကိုယ့်ရဲ့ အိုးအိမ်တွေ၊ နန်းတော်တွေကို တည်ဆောက်နေကြတယ်။ လူတချို့ဟာဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ဖြစ်လာဖို့၊ ကိုယ့်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရရှိဖို့အတွက် ရခဲလှတဲ့ လူတွေရဲ့ဘဝကို၊ အသက်ကို ဖျက်ဆီးနေ ကြတယ်”

ရဟန်းတော်က သူ့ရဲ့စကားကို ခဏရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အကဲ ခတ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောတယ်။

“လူ့ဘဝဆိုတာ ရဲခဲတယ်လို့ ကျုပ်တို့ ဘာသာဝင်တွေ လက်ခံထားကြ တယ်။ ကိုယ့်ဘဝကျတော့ ရဲခဲတယ်လို့မြင်ပြီး ကိုယ့်ဘဝ မပျက်ဖို့၊ ကိုယ့်ဘဝ ကောင်းစားဖို့၊ ကိုယ့်ဘဝအောင်မြင်မှုရဖို့ သူတစ်ပါးဘဝတွေကို ဖျက်ဆီးတာဟာ သဘာဝမကျဘူး။ တွေးကြည့်စမ်းပါ ဒကာကြီးရယ်။ ကိုယ့်ဘဝ ရဲခဲသလို သူ့ဘဝလည်း ရဲခဲတယ်လေ။ ကိုယ့်ဘဝ တည်မြဲဖို့ သူများတွေရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီး တယ်ဆိုတာ ရဲခဲတယ်ဆိုတဲ့ လူ့ဘဝသဘောကို နားမလည်လို့ပဲ။ ဒကာကြီးလည်း ဒကာကြီးဘဝ တည်မြဲဖို့ လူတွေရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးနေသူလား။ ကိုယ့်ဘဝ တည်မြဲမှုဟာ သူ့ဘဝ ရှင်သန်မှုနဲ့ ဆက်နွယ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အသိတရားနဲ့ ရှင်သန် နေသူလား။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မတရားတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတာ ရဲခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝကို မီးလောင်တိုက်သွင်းနေခြင်းပဲ။ အဲဒီမီးတွေနဲ့ ရှာထားတဲ့ ဥစ္စာငွေကြေးဟာ မီးမလွတ်ဘူး။ အောင်မြင်မှုဟာ မီးမလွတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးပြောတဲ့ ‘မီးလွတ်စာ’ဆိုတာ ဒကာကြီး သဘောပေါက်မှာပါနော်”

ကျွန်တော် တော်တော်တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဘုရားသားတော်တွေဖြစ်တဲ့ ရဟန်းတော်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို လိမ္မာအောင် ဆုံးမပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်တွေကို ဉာဏ်ကြီးတဲ့ စိတ်တွေဖြစ်အောင် ပြောပြ ပေးတယ်။ ရင်ထဲမှာ အရမ်းကျေးဇူးတင်နေမိတယ်။ ပြီးတော့... ကိုယ့်ရဲ့ ဖြတ်သန်းမှု ဘဝတွေကိုလည်း တစ်ထိုင်တည်း စဉ်းစားနေမိတယ်။

“ဒကာကြီး၊ ဘုန်းကြီးကလည်း လာပြီးကပ်လျှံတဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ကို ‘မီးလွတ်’အောင် ဘုဉ်းပေးတော်မူရတယ်”

“မီးလွတ်အောင် ဘုဉ်းပေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ပါလဲဘုရား...”

“ဒီအစားအစာကို စားပြီး လောကအကျိုးကို သယ်ပိုးမှသာ ‘မီးလွတ်’ အောင် ဘုဉ်းပေးတယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒကာကြီးတို့ ကပ်လျှံတာကို ဘုန်းကြီးတို့က ဘုဉ်းပေးပြီး အတ္တတွေ ထူထောင်နေတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ မီးလွတ် အောင် ဘုဉ်းပေးခြင်း မဟုတ်ဘူး။ လူတွေအပေါ်မှာ လောဘမီး၊ ဒေါသမီး၊ မောဟမီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရင် ဘုန်းကြီးစားတဲ့ အစားအစာဟာ ‘မီးမလွတ်’ပြန်ဘူး။ ဒီအစားအစာကိုစားပြီး ဝေနေယျသတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာပွားနိုင်မှ၊ မေတ္တာ

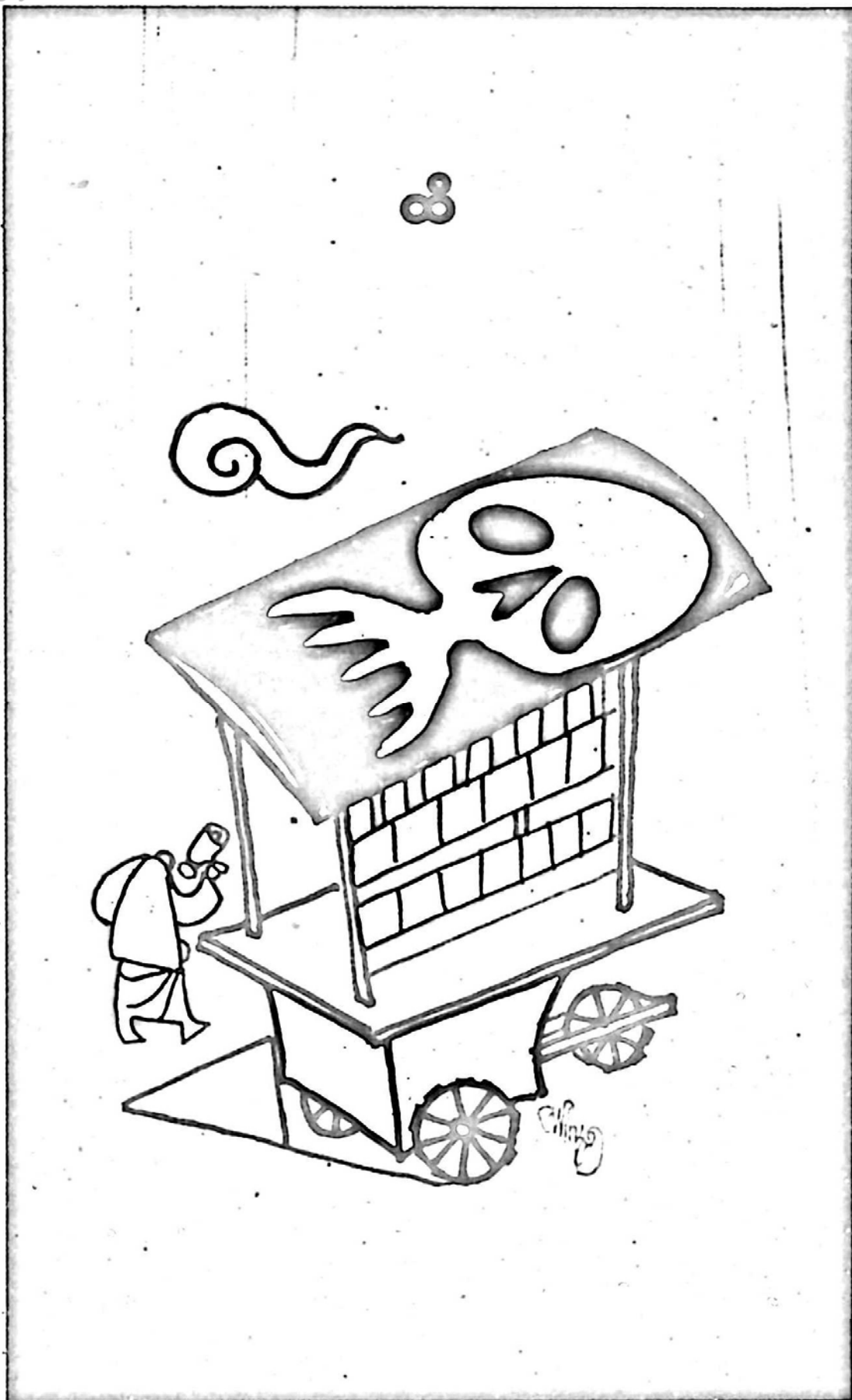

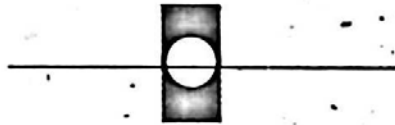
ထားနိုင်မှ အများဒုက္ခကို ကိုယ့်ဒုက္ခလို့ ခံစားပြီး အများဘဝကို ကယ်တင်မှ
‘မီးလွတ်’တဲ့ ဘုဉ်းပေးနည်းလို့ ခေါ်တယ်”

အဲဒီအချိန်မှာ မော်တော်ကား ပြင်ပြီးသွားပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့
ရင်ထဲက အတ္တတွေကို ထင်ထင်ရှားရှား ဆုံးမပေးတဲ့ ရဟန်းတော်ကို ဦးချပြီး
ကားပေါ် ပြန်တတ်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာတော့ ငှက်ပျောဖီးကြီးနဲ့ပေါ့။

'သေချာ'တဲ့ 'သေခြင်း'အတွက်
 ဘာမှ မပြင်ဆင်ရသေးတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ
 'မသေချာ'တဲ့ 'ထိ'အတွက်
 လတိုင်းလတိုင်း ပြင်ဆင်နေမိတယ်။
 လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားရင်
 သေသွားတယ်လို့ပဲ တွေးမိတယ်။
 'ငါလည်း သေနိုင်တယ်' လို့အထိ မတွေးမိဘူး။
 လူတစ်ယောက် ထိပေါက်ရင်
 ထိပေါက်တယ်လို့ဆိုတဲ့
 အတွေးမှာတင် ရပ်မနေဘဲ
 'ငါလည်း ထိပေါက်နိုင်တယ်'လို့အထိ
 တွေးမိတယ်။

ထိ

“ဟူး... ဒီအပတ်လည်း ထိမပေါက်ပါလား”

ထိုးထားတဲ့ ထိတွေရယ်၊ ထိပေါက်စဉ်ရယ်တိုက်ပြီး ကျွန်တော် ညည်းတွား မိတယ်။ လဆန်းတိုင်း ထိဖွင့်ရက်ဆိုရင် ထိပေါက်လိမ့်မလားလို့ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ထိတိုက်ခဲ့တာ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ထိပါပဲ။ ထိထိုးတိုင်း လိပ်စာပေးခဲ့တယ်။ ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့တယ်။ လစဉ် လဆန်း (၁)ရက်၊ (၂)ရက်ဆိုရင် ထိပေါက်ကြောင်း ဘယ်သူများ လာပြောမလဲလို့ အမြဲ ရင်ခုန်မိတယ်။ ထိပေါက်ကြောင်း ဖုန်းများ ဆက်လေမလားလို့ ဖုန်းသံကြားတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားမိတယ်။

မြတ်ခွန်နဲ့ အောင်သန်းဆု ထိဆိုင်ကြီးတွေက သိန်းထောင်ဆုပေါက်တဲ့သူကို အပိုဆုပေးတဲ့ အခမ်းအနားပွဲတွေ တွေ့တိုင်း အားကျမိတယ်။ တစ်နေ့ အဲဒီနေရာမှာ ကိုယ်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ် ရင်ထဲမှာ အမြဲ ရှိနေတယ်။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့တွဲပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကလည်း ရှိနေသေးတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ခါမှ ထိမပေါက်ဖူးပါ။ ဒါပေမဲ့ ထိပေါက်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒီကနေ့ထိတော့ စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ ထိကို ဇွဲရှိရှိနဲ့ ထိုးဆဲပါ။ အတိတ်က ဒါနမျိုးစေ့ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ သိချင်လို့ လစဉ် ထိထိုးပါတယ်။ လစဉ်လည်း မျှော်လင့်ပါတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ ထိရောင်းတဲ့ကလေးတွေ ရှိပါတယ်။ သူတို့ကို တွေ့ရင် ကျွန်တော် ထိအမြဲတမ်း ထိုးတယ်။ အလကားနေရင်းတောင် ဆေးလိပ် သောက်၊ ကွမ်းစား၊ ဘီယာဆိုင်ထိုင်ပြီး ပိုက်ဆံတွေ ကုန်သွားတတ်သေးတာ။ ထိထိုးတယ်ဆိုတာ ထိမဖွင့်မချင်း ငါ ထိပေါက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အရသာရှိတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ နေရထိုင်ရတာ အင်မတန်ကို ကြည်နူးစရာကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထိမပေါက်ခဲ့ဘူးဆိုရင်လည်း တစ်လအတွင်း ပြန်ကံစမ်းခွင့် ရှိတယ်။ လစဉ် လဆန်းတိုင်း ရင်ခုန်ရတဲ့အရသာကို ထိထိုးဖူးသူတိုင်း သိကြပါတယ်။

ကျွန်တော် ညနေ (၃)နာရီဆိုရင် ‘မင်းမဟာ’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေ ကျပါ။ ‘လက်ဖက်ရည်မိတ်ဆွေ’ တွေ ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်။ စကားပြောဖော် ပြောဖက်တွေပါ။ စာပေ ဆွေးနွေးဖော် ဆွေးနွေးဖက်တွေပါ။ ထိထိုးဖော် ထိုးဖက် တွေပါ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တယ်ဆိုတော့ ရောက်တတ်ရာရာတွေ ပြော တတ်ကြပါတယ်။

တစ်ခါတလေလည်း ဘောလုံးပွဲအကြောင်း၊ တစ်ခါတလေလည်း ကမ္ဘာ့ သတင်း၊ နိုင်ငံသတင်းအကြောင်း၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ရာသီဥတု အကြောင်း၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အကြောင်း ပြောဖြစ်ပြန်တယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဘီယာဆိုင်က ကောင်မလေးတွေအကြောင်း၊ မြေဈေးအကြောင်း၊ အိမ်ဈေးအကြောင်း ပြောဖြစ် ပြန်တယ်။

လကုန်ခါနီးတိုင်း ပြောဖြစ်တာကတော့ ထိဖွင့်ခါနီးပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ထိပေါက်ရင် ဘယ်လို ကဲလိုက်မယ်၊ ဘာတွေ ဝယ်လိုက်မယ်၊ ဘယ်တွေသွား လိုက်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စကားပြောတဲ့ လကုန်ခါနီးတစ်ရက်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က စကားပြောရင်း ‘ခေါင်းမူးတယ်’ လို့ ပြောတယ်။ သူ အိမ်ပြန်သွား တယ်။ ကျွန်တော်လည်း (၄)နာရီထိုးတော့ စာသင်ဖို့အတွက် အတန်းတွေရှိတဲ့ ဆီကို သွားခဲ့ရတယ်။ ပထမအချိန် ပြီးခါနီး ညနေ (၅)နာရီလောက်မှာ ကျွန်တော့်

ဆီကို တယ်လီဖုန်း မြည်လာတယ်။ ညနေက ခေါင်းမူးပြီး အိမ်ပြန်သွားတဲ့ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ သွေးတိုးဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်တဲ့။

ကျွန်တော် အရမ်း အံ့ဩသွားတယ်။ ညနေကမှ ထိပေါက်ရင် ဘာလုပ်မယ်၊ ညာလုပ်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြောခဲ့ကြသေးတာ။ အခု သူက မရှိတော့ဘူးတဲ့။ မြန်လိုက်တာ။ ဒီလိုနဲ့ သူ့အသုဘကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ရတယ်။ အသုဘ လိုက်ပို့ရင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာလေး ပြောပြပါရစေ။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ လူသန်းပေါင်း (၅၀)ကျော် ရှိတယ်။ တစ်လကို သိန်း (၁၀၀၀)ထိ တစ်ဆူပဲ ဖွင့်တယ်။ လူသန်းပေါင်း (၅၀)ထဲမှာ တစ်ယောက်သာလျှင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ သိန်း (၁၀၀၀)ဆုကို ကျွန်တော်တို့ အမြဲမျှော်လင့်ကြတယ်။ ဒီလ မပေါက်ရင် နောက်လ ပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အမြဲယုံကြည် တယ်။ ထိမပေါက်သေးဘူး... ပေါက်ခဲ့ရင် လှူမယ်၊ တန်းမယ်၊ ရွှေဝယ်မယ်၊ မြေဝယ်မယ်၊ ကဲမယ်၊ သုံးမယ်၊ ငွေဆောင်သွားမယ်၊ ချောင်းသာသွားမယ်၊ မိသားစုနဲ့ ဘုရားဖူး ထွက်မယ်၊ ကားဝယ်မယ်၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုခုမှာ ငွေအရင်း ထည့်ပြီး စီးပွားရေး လုပ်ပစ်လိုက်မယ်... ဒီလိုတွေးပြီး စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လိုက် ကြရတာ လစဉ်လတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သိန်း (၁၀၀၀)ထိ မပေါက်ဖူးဘူး။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာလည်း သိန်း (၁၀၀၀)ထိပေါက်တဲ့သူ မကြားဖူးဘူး။

အခု သေသွားတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဟာ သိန်း (၁၀၀၀)ထိ ပေါက်ရင် ဘာလုပ်မယ်၊ ညာလုပ်မယ်ဆိုပြီး အမြဲပြောတတ်တဲ့သူ။ ဒါပေမဲ့ သူ မရှိတော့ဘူး။ မသေချာတဲ့ သိန်း (၁၀၀၀)ထိပေါက်ဖို့ ယုံကြည်မျှော်လင့်နေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မေ့နေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ လူသန်းပေါင်း (၅၀)ထဲမှာ သိန်း (၁၀၀၀)ထိပေါက်ဖို့ မသေချာဘူး။ တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ် ဖြစ်မယ်လို့ အမြဲ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြတယ်။ လူသန်းပေါင်း (၅၀)ထဲမှာ နေ့စဉ် သေဆုံးနေကြတဲ့ လူတွေကိုမြင်တိုင်း အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ ငါဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မတွေးခဲ့မိဘူး။ စိတ်မကူးခဲ့ဘူး။

သေဖို့ကတော့ သေချာတယ်။ ထိပေါက်ဖို့က မသေချာဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ သေမယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးမိဘူး။ တစ်လကို လူ (၂၀၀၀)

mgjoe.com

ကျော်လောက် သေတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကိုယ်ပါနိုင်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးမိဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူသန်း (၅၀)မှ တစ်ယောက်သာဖြစ်နိုင်တဲ့ သိန်း (၁၀၀၀)ထိကို တော့ ကိုယ့်အလှည့် ရောက်နိုင်တယ်လို့ အမြဲတွေးမိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စိတ်တွေဟာ သိပ်ပြီး အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်။ အကောင်းတွေကိုတော့ အမြဲမျှော်လင့်တယ်။ အဆိုးတွေကိုတော့ နားနဲ့တောင် မကြားချင်ဘူး။

ဗေဒင်ဆရာက ထိပေါက်နိုင်တယ်လို့ပြောရင် ကြိုက်တယ်။ ဘယ်ဆိုင်ကထိုး၊ ဘယ်ဂဏန်းကိုထိုး၊ စာယံနေ့သားနဲ့ တွဲထိုး၊ ဘယ်နေ့ထိုး၊ ဘယ်အချိန်ထိုး၊ ထီးထိုးရင်း စိတ်ကူးလိုက်ရတာ ပျော်စရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဗေဒင်ဆရာက ဘယ်နေ့သေနိုင်တယ်လို့ ပြောရင် မကြိုက်ချင်ဘူး။ ဘယ်ရောဂါနဲ့ သေမယ်။ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့သေမယ်။ ဘယ်နေရာမှာ သေမယ်။ အဲဒီလိုပြောရင် စိတ်ကူးဖို့ နေနေသာသာ အဲဒီလို ပြောတဲ့ ဗေဒင်ဆရာကို လက်သီးနဲ့ ထ၊ ထိုးမိမှာပဲ။

ထိမပေါက်သေးဘူး။ ထိပေါက်ရင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ စိတ်ထဲမှာ အများကြီးပဲ။

‘သေ’ဖို့ ‘သေချာ’တဲ့ ကျွန်တော်တို့က မသေခင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု ဘာမှ မရှိသေးဘူး။ သေပြီးရင်လည်း ငါ ဘာဖြစ်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိကြဘူး။ သေပြီးတဲ့နောက် ဖြစ်လာမယ့် ဘဝတစ်ခုအတွက် အခုကတည်းက ဘာတွေ လုပ်ထားသင့်တယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူး။ တွေးမိရင်လည်း လက်တွေ့ အကောင်အထည် မဖော်ဖြစ်ဘူး။

သေဖို့ကတော့ လုံးဝ သေချာတယ်။ အခုလား... နေ့လား... ညလား... မနက်ဖြန်... လား။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ သေဖို့အတွက် ဘယ်တော့မှ မျှော်လင့်မထားဘူး။

ထိပေါက်ဖို့ကတော့ လုံးဝ မသေချာဘူး။ ဒါပေမဲ့ လဆန်းတိုင်း ကိုယ်ထိပေါက်လိမ့်မယ်၊ ကိုယ်ထိပေါက်နိုင်တယ်လို့ အမြဲမျှော်လင့်ထားတတ်ကြတယ်။

‘မသေချာ’တဲ့ ‘ထိ’နဲ့ ‘သေချာ’တဲ့ ‘သေခြင်း’ကိုယှဉ်ပြီး ကျွန်တော် တွေးမိနေခြင်းပါ။

‘သေချာ’တဲ့ ‘သေခြင်း’အတွက် ဘာမှ မပြင်ဆင်ရသေးတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ‘မသေချာ’တဲ့ ‘ထိ’အတွက် လတိုင်းလတိုင်း ပြင်ဆင်နေမိတယ်။ လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားရင် သေသွားတယ်လို့ပဲ တွေးမိတယ်။ ‘ငါလည်း သေနိုင်တယ်’

လို့အထိ မတွေးမိဘူး။ လူတစ်ယောက် ထိပေါက်ရင် ထိပေါက်တယ်လို့ဆိုတဲ့ အတွေးမှာတင် ရပ်မနေဘဲ 'ငါလည်း ထိပေါက်နိုင်တယ်' လို့အထိ တွေးမိတယ်။

သတင်းစာဖတ်တိုင်း နာရေးကြော်ငြာတွေမှာ ကျွန်တော်တို့နာမည် တစ်နေ့ မဟုတ်တစ်နေ့ သေချာပေါက် ပါမယ်ဆိုတာ မတွေးမိကြပါဘူး။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ နာရေးကြော်ငြာပါရင် သူတော့ သေသွားပြီ။ ငါ့အလှည့် ဘယ်တော့လဲဆိုတာ ဆက်မတွေးမိဘူး။

သတင်းစာထဲက သိန်း (၁၀၀၀)ထိ ထွက်တဲ့နေ့ဆို 'ငါများဖြစ်လေမလား' လို့ တွေးမိသူတွေချည်းပါပဲ။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သာ ထိပေါက်ရင် နောက်တစ်ခါ 'ငါ့အလှည့်' လို့ ကျွန်တော်တို့ အမြဲတွေးမိကြတယ် မဟုတ်လား။

'ထိပေါက်'ဖို့ မျှော်လင့်သလို၊ 'ငါသေနိုင်တယ်' လို့လည်း မျှော်လင့်သင့် တယ်။

'ထိပေါက်ဖို့က မသေချာ'ဘူးနော်။

'ငါသေဖို့က သေချာ'တယ်။

'ထိပေါက်ရင် ဘာလုပ်မယ်'လို့ တွေးထားသလို...

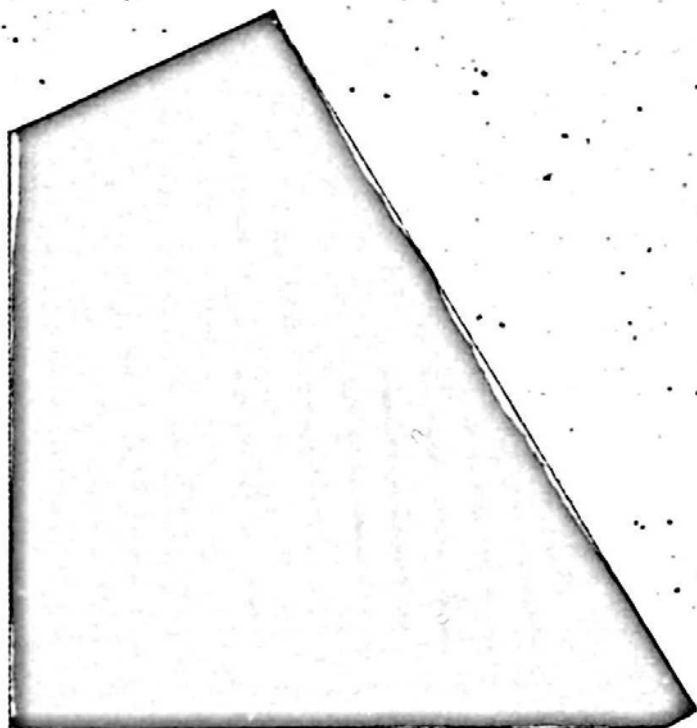
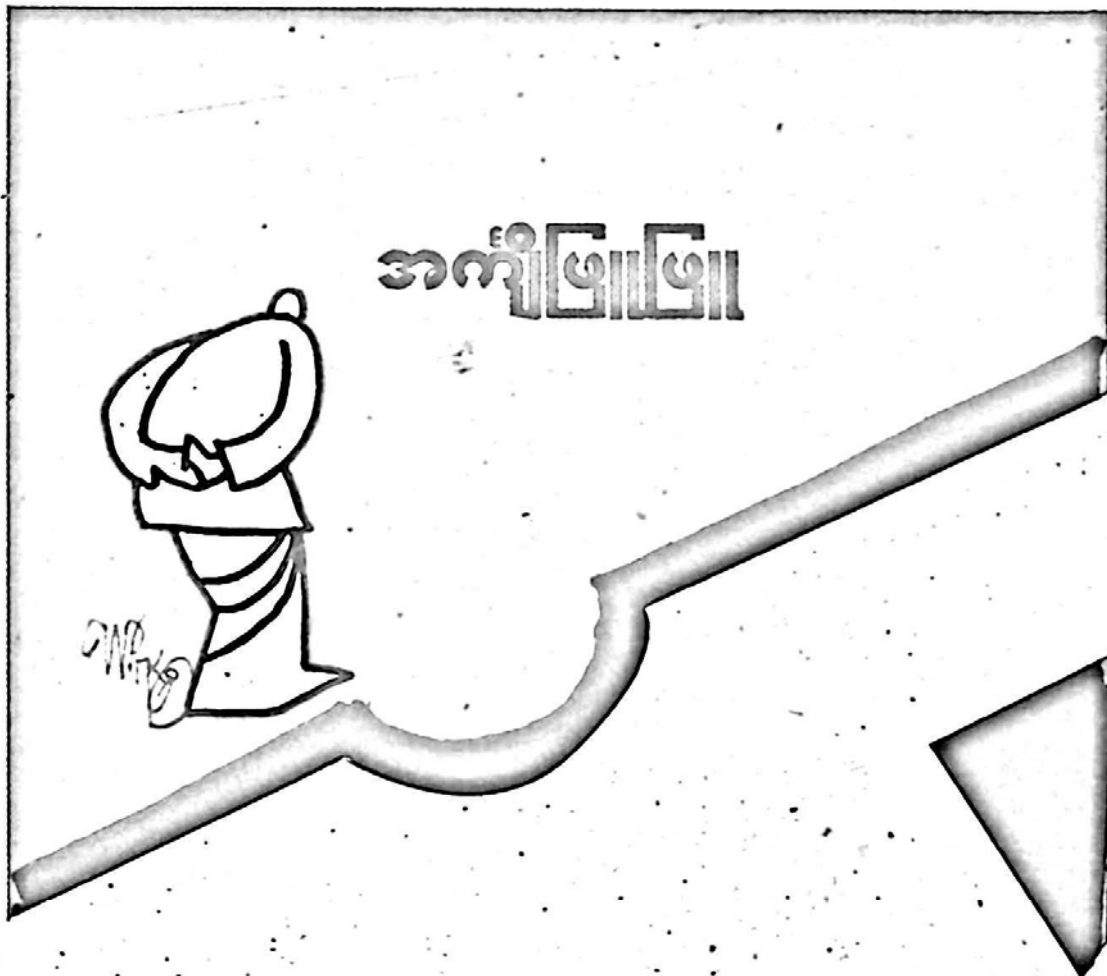
'ငါသေရင် ဘာဖြစ်မယ်'လို့ တွေးကြည့်စေချင်ပါတယ်။

ကိုယ့်လက်ထဲမှာတော့ ထိုးထားတဲ့ ထိလက်မှတ်တွေ ကိုင်ပြီး ရင်ခုန် မျှော်လင့်နေကြတယ်။

ဒီလိုပါပဲ...

ကိုယ့်ဘဝထဲမှာတော့ ကိုယ်တိုင် ပြုမူထားတဲ့ အကောင်းအဆိုး အဖြူ အမည်း၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ်တွေနဲ့...။

ခံယူချက်တွေကို ဝှန်ပစ်ခဲ့တယ်။
 ခံစားချက်တွေကို မေ့ပစ်ခဲ့တယ်။
 ကိုယ့်စိတ်ခံစားချက်ကို
 ရှေ့တန်းတင်ခြင်းကြောင့်
 မကြီးပွားရတာလို့
 တပြည်းပြည်းချင်း
 ယုံကြည်လာတယ်။
 ယုံကြည်မှုတွေများလာတော့
 အဲဒီအမှားတွေကပဲ
 ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်း
 ပြစ်လာတယ်။
 ဒီတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ဟာ...

အင်္ကျီဖြူဖြူ

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် စတစ်ကော်လံ အင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်ဖြစ်တယ်။
 တပည့်တစ်ယောက်ရဲ့... မင်္ဂလာကိစ္စမှာ လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့
 ကျွန်တော့်ကို အားကိုးတကြီး လာပြောလို့ အင်္ကျီအဖြူ ဝတ်ဖြစ်ခြင်းပါ။ ကျွန်တော်
 အင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်ဆင်လေ့ မရှိပါဘူး။ ဘောင်းဘီ အရှည်၊ တီရှပ်နဲ့ ဒီစတိုင်လ်၊
 ဒီပုံစံ နေသားကျနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အင်္ကျီအဖြူဝတ်လိုက်တော့ ပိုပြီး ခန့်သွား
 သလို၊ ပိုပြီးလည်း ကြည့်ကောင်းသွားတယ်။

မှန်ရှေ့မှာ အင်္ကျီအဖြူကို ကြယ်သီးတပ်ရင်း အင်္ကျီအဖြူအကြောင်းကို
 စဉ်းစားမိတယ်။

မှတ်မှတ်ရရ။ (၅)နှစ်သား ကျောင်းနေစဉ်အရွယ်ကစလို့ အင်္ကျီအဖြူကို
 ဝတ်ခဲ့ရတယ်။ ကျောင်းအပြန် အင်္ကျီ စွန်းပေခဲ့ရင် အမေက ရိုက်တယ်။ အဖြူ
 ရောင်ရဲ့ သင်္ကေတကို နားမလည်သေးတဲ့ ကလေးဘဝမှာ အမေ ဘာကြောင့်
 ရိုက်သလဲဆိုတာ မစဉ်းစားမိခဲ့ပါ။ မနက် ကျောင်းအသွား အဖြူရောင်အင်္ကျီကို
 ကျကျနနဝတ်၊ လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့ရတဲ့ ကလေးဘဝမှာ
 အဖြူရောင် အင်္ကျီအကြောင်း မစဉ်းစားမိခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဖြူရောင်ရဲ့ ကျက်
 သရေရှိမှုကိုတော့ ခံစားတတ်နေပါပြီ။

ဒီလိုနဲ့ အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ အင်္ကျီအဖြူကို နှစ်သက်လာတယ်။
 အင်္ကျီအဖြူဆိုတာ ဘယ်နှထည်ရှိရှိ လူမသိဘူး။ အင်္ကျီအနည်းအများ လူ